

КАТЕГОРІЙНО-ПОНЯТІЙНА ТА НАУКОВА СУТНІСТЬ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПЕРСОНАЛУ

О.В. Лопушинська, здобувач

Полтавський університет економіки і торгівлі

Персонал підприємства служить основою забезпечення конкурентоспроможності підприємства і більшою мірою, ніж інші фактори виробництва, визначає стратегічний успіх суб'єкта господарювання. Від рівня якісного розвитку, професійно-кваліфікаційного рівня персоналу залежить ефективність використання природних, матеріальних, фінансових та людських ресурсів.

Питання, які пов'язані з конкурентоспроможністю персоналу як одного з важливих складників конкурентоспроможності підприємств в сучасній економічній думці розглянуто не достатньо.

Окремі аспекти конкурентоспроможності трудових ресурсів досліджувались у працях Д. Богині, Я. Базиліюк, Н. Глевацької, О. Грішнєвої, Н. Дудіної, Е. Лібанової, Л. Лісогор, О. Попова, М. Семикіної, О. Славгородської, Р. Фатхутдінова, Т. Хлопової, О. Цимбала, В. Шаповал та інших.

Теоретичним аспектам забезпечення конкурентоспроможності персоналу приділяють увагу такі науковці, як А. Гриценко, В. Савченко, А. Олійник, О. Прутська, В. Тарасевич, А. Ткач, А. Шастітко, В. Якубенко, О. Яременко та інші.

Метою даного дослідження є узагальнення теоретичних і методичних розробок і на цій основі удосконалення понятійного апарату конкурентоспроможності персоналу.

Актуальність вивчення конкурентоспроможності персоналу підприємства на теоретичному і методичному рівнях обумовлюється наявністю ряду дискусійних питань, що послужило базою для формування широкого спектра тлумачень цього поняття.

Конкурентоспроможність персоналу – комплексне, багатофакторне поняття. Несталість термінології у цій сфері менеджменту пов'язана з наявністю багатьох нюансів трактування цього поняття. Категорію конкурентоспроможності персоналу пропонуємо розглядати через визначення окремих його складових «конкурентоспроможність» і «персонал».

За визначенням Р.А. Фатхутдінова конкурентоспроможність – це здатність об'єкту витримувати конкуренцію в порівнянні з аналогічними об'єктами в умовах ринкового господарювання. Р.А. Фатхутдінов також розглядає конкурентоспроможність як властивість об'єкта, що характеризується ступенем реального чи потенційного задоволення ним конкретної потреби порівняно з аналогічними об'єктами на певному ринку [1]. Б. Карлофф зазначає, що конкурентоспроможність – це здатність забезпечити кращу позицію в порівнянні з конкуруючим підприємством [2]. На думку А.Г. Дементьєвої, конкурентоспроможність – це сукупність переваг і здатності суб'єкта в порівнянні з йому подібними в боротьбі за досягнення мети, характерної для них, в умовах дії законів певного навколишнього середовища (системи) [3].

Отже, аналіз наукових джерел показує, що більшість авторів у загальному розумінні визначають конкурентоспроможність як певну перевагу по відношенню до конкурента.

Згідно визначення Л.М. Шимановської-Діанич, персонал являє собою сукупність фізичних осіб, які знаходяться в зв'язках з організацією, що регулюються договором найму [4]. Т.П. Макаровська вважає, що персонал – це сукупність працівників, що отримали необхідну професійну підготовку або мають досвід практичної роботи [5].

Таким чином, на основі проведеного аналізу понятійного апарату категорій «конкурентоспроможність» і «персонал» можна сформулювати визначення конкурентоспроможності персоналу.

Література

1. Фатхутдинов Р.А. Стратегический маркетинг: Учебное пособие. – С.Пб.: Питер, 2003. – 347 с.
2. Карлофф Б. Деловая стратегия. Концепция, содержание, символы. – М.: Экономика, 1991. – 239 с.
3. Дементьева А.Г. Конкурентоспособность международных компаний // Маркетинг в России и за рубежом. – 2000. – № 3. – С. 64–67.
4. Шимановська-Діанич Л.М. Управління персоналом. Ч. 1.: Опорний конспект лекцій. – Полтава: РВВ ПУСКУ, 2001. – 231 с.
5. <http://www.hydrosila.com>